

Informace pro členy Českého klubu cestovatelů 12/2013

Vážení členové Českého klubu cestovatelů,

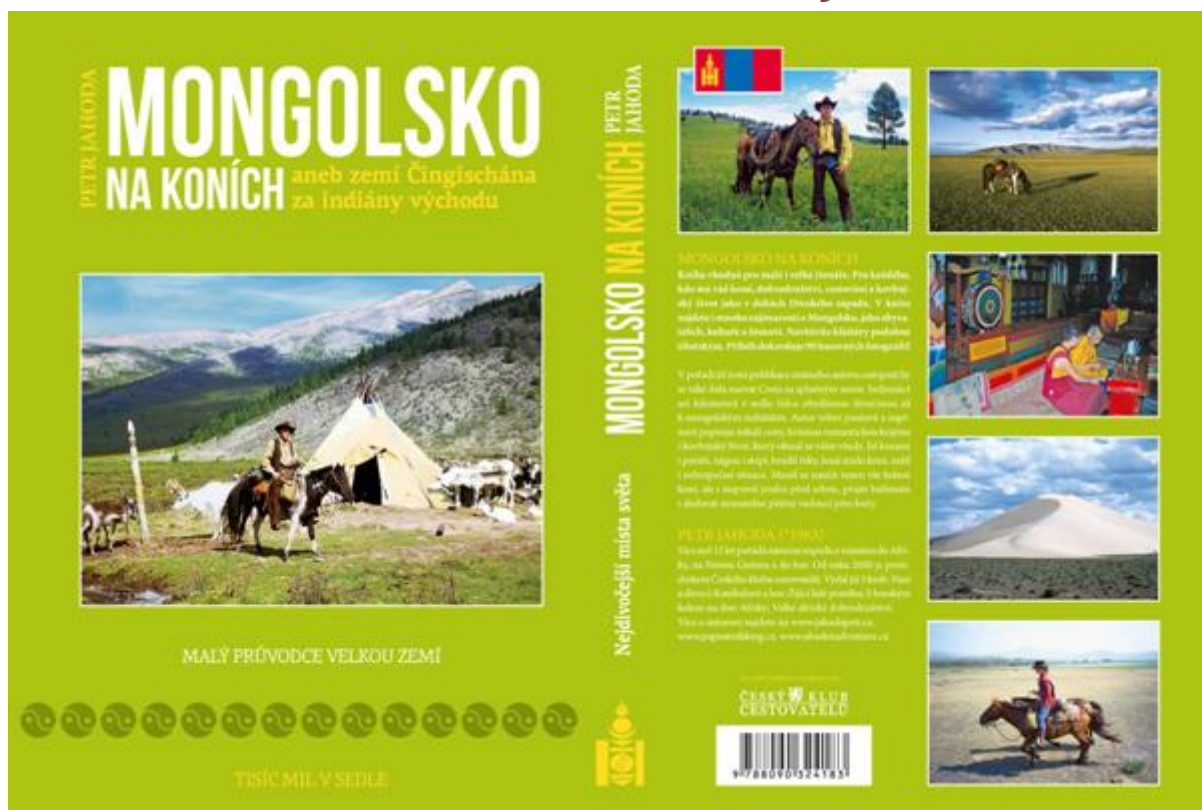
před blížícími se Vánočními svátky tu pro Vás opět máme náš pravidelný věstník. Tentokrát sice s mírně chudším obsahem, přesto však s velmi zajímavými akcemi a událostmi. Přejeme Vám pěkné počtení a krásnou dobu adventu i prožití Vánoc a šťastný Nový rok... ☺

Obsah

KNIHY:.....	2
<i>MONGOLSKO NA KONÍCH - autor: Petr Jahoda.....</i>	2
<i>Hory shora 2 - autor: Radek Jaroš – člen Českého klubu cestovatelů a Andrea Jarošová</i>	4
AKCE:	6
Diashow ČILE PO CHILE 9.12.2013.....	6
Diashow !VIVA MEXICO!.....	7
MONGOLSKO NA KONÍCH – ukázka z textu a z obsahu knihy	8

KNIHY:

MONGOLSKO NA KONÍCH - autor: Petr Jahoda

Vánoce jsou již skoro za dveřmi, vybírání dárku vrcholí, proto Vám připomínáme, že právě vyšla

kniha Petra Jahody - **MONGOLSKO NA KONÍCH**.

Na cestě dlouhé tisíc mil (1700 kilometru) zažijete společně s autorem mnohá dobrodružství a dozvíte se hodně zajímavého o Mongolsku, jeho obyvatelích, kultuře a historii. Navštívíte kláštery podobné tibetským. **Kniha je vhodná pro malé i velké čtenáře, pro kluky i pro holky.** Pro každého, kdo má rád koně, dobrodružství, cestování a kovbojský život jako v dobách Divokého západu. V knize najdete i mnoho zajímavostí o Mongolsku. Příběh dokresluje **90 barevných fotografií!**

Ukázky z knihy, obsah a další informace najdete na www.JahodaPetr.cz kliknete na Mongolsko na koních, nebo přímo zde kliknutím na tento odkaz: <http://www.jahodapetr.cz/mongolsko-na-konich.html>

Kniha je k dostání v knihkupectvích, nebo si ji můžete objednat i s **podpisem autora** přímo u nás na info1@ckc.cz, tel: **606 711 712**

Cena publikace je 349 Kč – 216 stran, 90 barevných fotografií, kvalitní papír a pevná vazba.

poštovné a balné do Vánoc ZDARMA – při odběru 2 výtisku (Vhodný dárek k Vánocům)

MONGOLSKO NA KONÍCH V MÉDÍÍCH

Česká televize: VYSÍLALO SE PŘED ROKEM v říjnu 2012...

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/10435049455-dobre-rano/312292320120095/video/>

Zatrhnete si v pořadu Dobré ráno tři části s názvem Cestovatel Petr Jahoda

Brněnská televize:

www.b-tv.cz - 20 min porad se bude vysílat v pondělí 2.12.2013 v bloku Vlنا z Brna a to mezi 10 – 12 hod. a opakovat se bude mezi 20 – 22 hod.

Český rozhlas:

V průběhu prosince bude vysílán hodinový pořad v regionálním vysílání Hradec Králové.

Další pořad bude na Českém rozhlase Praha s redaktorkou Janou Klusákovou.

Budeme-li vědět, kdy vysílání budou, dáme Vám vědět a zveřejníme to na webu.

Magazín Cestopisy:

Reportáž o knize bude v prosincovém Vánočním čísle.

Hory shora 2

Autor: Radek Jaroš – člen Českého klubu cestovatelů a Andrea Jarošová

Když jsem měl za sebou několik expedic do Himálaje a pár vylezených kopců, lidi chtěli abych napsal knihu. A o čem? Nepřišlo mě že by jsem udělal něco mimořádného. Ale nakonec jsem se nechal ukecat vlastně od kámoše kterej mě kdysi dotlačil i k tomu ať jedu na Everest. Mirek Popelka, první sponzor a vlastně i knihu Dobývání nebe zafinancoval. Hory shora (název vymyslela Andrea)bylo pokračování když jsem měl vylezených šest osmitisícovek. Časem jsem chtěl

udělat už s dcerou Andreou, další a přišlo mě to logický, do Koruny Himálaje patří 14 osmitisícových vrcholů, ale nakladatelství o ni nestálo. Andrea se na ni necítila a tak nebejt jejího třídního učitele z gymnázia, kterej ji dotlačil k maturitě (a stálo ho to hodně sil) ? nebylo by nic. Oba nás nakonec dotlačil k doděláním Hory, má panenko. A protože ji opět nakladatelství nechtělo, vydal jsem ji sám.

A jsme u Hory shora 2. Pustili jsme se do ní opět s dcerou. Jde o příběhy ze sedmi vylezených osmitisícovek v rozmezí let 2008 - 2012. Po výstupu na devátou - Manaslu, jsem se rozhodnul že se pokusím o onu bájnou Korunu Himálaje. Překvapilo mě, že dodnes je jenom 13 lidí kteří ji získali aniž by šáhli po pomoci umělého kyslíku. A to nemluvím o tom jak je ještě rozdíl pokud si na pomoc vezmete výškové nosiče. V knize je popsáno sedm zlezených osmitisícovek. Sedm příběhů radosti, osamění a vyčerpání. Zároveň je i připomenutím těch kteří v horách zůstali navždy.

To je předmluva od Andrei:

Takhle měla vypadat kniha, kterou táta chtěl, abych napsala před několika roky.

To jsem nechtěla a nedokázala hned z několika důvodů; lezení mě nezajímalo, měla jsem s ním velmi malou osobní zkušenost a přišlo mi podivné psát text za někoho jiného, vnímala jsem to trochu jako podvod. Proto prvně vznikla kniha Hory, má panenko. V té jsem mohla pracovat podle svého gusta: místo toho, abych v ní psala o lezení, řešila jsem s tátou, proč vůbec leze a co mu lezení přináší, bere, co na něm miluje a co ho sere. Nemusela jsem se tvářit, že o tom něco vím, nebo že mě to zajímá. Co mě zajímalo, bylo jeho odhodlání obětovat horám všechno. To mě zajímalo hodně a o tom kniha

nakonec také je. Navíc jsem mohla pohodlně psát svou řečí, za sebe a víceméně tak zůstat ve své komfortní zóně.

O několik let později mě požádal, abychom spolu napsali knihu, kterou zamýšlel původně, o lezení. A co nebylo možné předtím, možné najednou bylo a to z několika důvodů.

Ten méně romantický spočívá v tom, že jsem si mezitím uvědomila, že někdy člověk nemůže dělat to, co chce, ale to, za co mu někdo zaplatí. Z tohoto zjištění jsem se ještě plně nezotavila.

Ten druhý a podstatnější důvod spočívá v tom, že během práce na naší první společné knize a rešerší předcházející té druhé, jsem zjistila důležitou věc; že způsob, jakým táta k lezení přistupuje je speciální a zaslouží si, aby se o něm psalo. Ze spousty hodin rozhovorů a stovek stran jeho deníkových záznamů, na základě kterých jsem potom text psala, jsem začala vnímat nebývalou čistotu stylu, kterou táta vyznává a kterou potřebuje k tomu, aby si vylezených hor mohl vážit. Teprve teď mi začalo připadat, že kniha "jak" může být stejně tak zajímavá jako kniha "proč". Jestli si zaslouží obdiv, tak to není za počet vrcholů, ale za čestnost, s jakou k lezení přistupuje. I když by vůbec nemusel. Protože kdo by se to kdy dověděl? Na horách nejsou rozhodčí ani televizní kamery. A to mě na tom baví. Že jeho styl vychází pouze z niterní potřeby fair-play a překonávání vlastních hranic.

To je pro mě hlavní důvod, proč tuto knihu psát a proč ji číst. Někde mezi řádkama to totiž prosvítá.

Více informací o knihách našich členů najdete na: <http://www.ckc.cz/knihy.html>

AKCE:

Diashow ČILE PO CHILE 9.12.2013

ČESKÁ LÍPA , Kulturní dům
CRYSTAL , Boženy Němcové
2942 , v 19:00 h , vstupné: KD
Crystal, Boženy Němcové 2942,
tel: 487 823 235, 487 522 300,
info@kinocrystal.cz, www.cl-
kultura.cz

Autor: **Kateřina a Miloš
MOTANI** (členové Českého
klubu cestovatelů)

V první etapě napříč severním

CHILE procestujete s Kateřinou a Milošem MOTANI nejsušší poušť světa ATACAMU. Pokocháte se pohledem na úchvatná solná jezera, tyrkysové LAGUNY, zasněžené sopky, Údolí měsíce a GEJZÍRY El Tatio. Podíváte se do pulsujících PŘÍSTAVŮ, zapadlých vesnic, opuštěných LEDKOVÝCH MĚST i na záhadné geoglyfy. V druhé etapě se vydávají oba cestovatelé směrem na jih. Na cestě vyhledají pravěké ARAUKÁRIE, jezera, vodopády a zajímavé jeskyně. Celý den tráví v mapučské vesnici. Po čtyři dny a tři noci plují lodí mezi četnými FJORDY a pustými neobydlenými ostrovy. Na větem a dešti bičovaném jihu na ně čekají skalnaté hory, LEDOVCE, stáda divokých lam, tučňáci a staré lodní vraky. U domorodců obdivují chuť do života i přes psí počasí. Plaví se až do OHŇOVÉ ZEMĚ. Kateřina s Milošem prožívají po obě cesty úsměvné, útrapné i napjaté chvíle. Vidí spousty nejrůznějších ZVÍŘAT, o jídlo se dělí s toulavými psi a spát chodí s POUŠTNÍMI LIŠKAMI. Jejich poslední dny v Chile jsou nabitě nečekanými dramatickými událostmi. Večer u rozbouřeného moře pak Kateřina s Milošem zažívají, jaké to je tulit se s malými LACHTANY!

Více informací naleznete na: <http://www.motani-photography.com/photo/diashow/terminy.html>

Diashow !VIVA MEXICO!

Autor: **Kateřina a Miloš MOTANI** (členové Českého klubu cestovatelů)

V tomto pásmu navštívíme spolu úchvatné MAYSKÉ PYRAMIDY. Uvidíme starou míčovou hru pelota, létající muže VOLADORES i aztécký tanec. Podíváme se do indiánského města SAN CRISTOBAL. Na vlastní

oči uvidíme tajemný sluneční kámen. 21.12.2012 strávíme přímo u mayských pyramid v Palenque, tohoto dne totiž končí MAYSKÝ KALENDÁŘ. Navštívíme historicky velmi významnou osadu La Antiqua, kde přistál poprvé španělský dobyvatel CORTÉZ. Podíváme se do několika KOLONIÁLNÍCH MĚST hýřících pestrými barvami. Uslyšíme hrát MARIARCHY, marimbu, ale i potulné muzikanty. TANEČNICE v nádherných bohatých šatech polahodí našemu zraku. Ochutnáme věhlasnou mexickou kuchyni i pravou TEQUILU. Uvidíme podzemní jeskyně CENOTY, hlubokou džungli, mangrovy, tyrkysové vodopády i kaktusy. Ze zvířat budeme pozorovat miliony oranžových MOTÝLŮ MONARCHŮ, nosály, tarantule, vodní ptáky, krokodýly, mořské želvy, uslyšíme tlupy uvřeštěných opic. Budeme plavat mezi hejny barevných rybiček, rejnoky, delfíny, kapustňáky a obrovskými VELRYBÍMI ŽRALOKY. Poplujeme za KEPORKAKY. Na Kalifornském poloostrově se dějí opravdu neobvyklé věci – VELRYBY ŠEDÉ zde rodí svá mláďata – a jsou tak blízko, tak blízko!

Více informací naleznete na: <http://www.motani-photography.com/photo/diashow/terminy.html>

Místa a data promítání Diashow:

11.12.2013 - ÚSTÍ NAD LABEM, DŮM KULTURY města Ústí nad Labem, Velká hradební 19, v 19:00 h, vstupné: Dům kultury města Ústí nad Labem - recepce, Velká hradební 19, tel: 478 571 290, www.ksul.cz

12.12.2013 - DĚČÍN, Kino SNĚŽNÍK, Podmokelská 24, v 19:00 h, vstupné: Kino Sněžník, Podmokelská 24, tel: 412 531 431 • www.vstupenkadecin.cz

Kompletní seznam akcí naleznete na: <http://www.ckc.cz/akce-co-kde.html>

MONGOLSKO NA KONÍCH

VYDÁNÍ TÉTO KNIHY PODPORUJE MONGOLSKÁ AMBASÁDA

Petr Jahoda (*1963) je od roku 2000 prezidentem Českého klubu cestovatelů. Dosud vydal pět knižních publikací: *Nazí a divocí*; *Kanibalové z hor*; *Žijící lidé pravěku*; *S horským kolem na dno Afriky*; *Velké africké dobrodružství*. Další informace o autorovi naleznete na stránkách: www.JahodaPetr.cz

MONGOLSKO NA KONÍCH - aneb zemí Čingischána za indiány východu

216 stran, 90 barevných fotografií, 349,- Kč

V pořadí již šestá publikace známého autora cestopisů by se také dala nazvat *Cesta za splněným snem*. Sedmnáct set kilometrů v sedle řídce obydlenou divočinou až k mongolským indiánům. Autor velmi poutavě a napínavě popisuje úskalí cesty, krásnou romantickou krajinu i kovbojský život, který okusil se vším všudy. Jel horami i pouští, tajgou i stepí, brodil řeky, hnal stádo koní, zažil i nebezpečné situace. Musel se naučit nejen vše kolem koní, ale i stopovat jezdce před sebou, projet bažinami i sledovat neznatelné pěšiny vedoucí přes hory.

Mongolsko na koních bude od 1. prosince 2013 k dostání u všech dobrých knihkupců. Zpříjemněte si nadcházející Vánoční čas hezkou knihou, nebo někomu z vašich blízkých milým dárkem.

Knihu můžete mít i s osobním věnováním autora! Objednávejte na:

www.JahodaPetr.cz, Rozdrojovice DS 10/3, 664 34 Kuřim, tel: 606 711 712, e-mail: petr.jahoda@ckc.cz

Ukázka textové části:

Tisíc mil velkou zemí na malých koních

Když jsme odlétali do Mongolska, chtěli jsme si tam hrát na dávno minulé doby Divokého západu a doufali jsme, že se nám také podaří alespoň kousek toho dobrodružství prožít. Věděli jsme, že mongolští koně jsou polodivocí malí poníci. Počítali jsme s tím, že si je budeme muset sami krotit a přiježdit, než se na nich budeme moci vydat do nekonečné mongolské stepi. Měli jsme z toho trochu obavy, ale těšili jsme se. Mongolsko pro nás bylo poslední zemí na světě, kde jsme ještě měli možnost hrát si na kovboje. Na honáky krav, na ty pravé jezdce na koních. Věděli jsme, že to nebude jednoduché a že se za zdánlivou romantikou skrývá obrovský kus práce, ale chtěli jsme to. Jeli jsme si do Mongolska splnit své sny.

Když už jsme se do Mongolska dostali, nezbýval nám na to vysněné hraní čas. Tam jsme dávno minulé doby Divokého západu museli naplno prožívat, se vším, co k tomu patří. Nejen romantiku a krásu jízdy na koni, ale také všechny její stinné stránky. Tam jsme byli kovbojové se vším všudy, ať se nám to líbilo, nebo ne. A věřte, prožili jsme si i zatraceně těžké chvíle...

Mnohokrát jsme zažili, jaké to je sedět celý den v sedle, projíždět zcela neznámými horami a nevědět, jestli se nám večer podaří najít dostatek pastvy a vody pro koně. Někdy jsme nevěděli ani to, zda najdeme vodu pro sebe. Poznali jsme, jaké to je čtyři hodiny jet klusem, pak dát koním dvě hodiny na pastvu a zase pokračovat další čtyři až šest hodin klusem. Takřka bez zastávek, jen proto, abychom dokázali do večera dojet až tam, kde měla být tráva a voda pro naše čtyři koně. Trasu jsme proto měnili podle toho, kudy tekly řeky.

Abychom koně co nejvíce šetřili, jeli jsme, pokud to bylo možné, jen tam, kde nebylo nutné překonávat velká převýšení. Museli jsme se naučit zacházet s lasem, abychom dokázali pochyvat koně, kteří nám mnohokrát utekli, přestože měli spoutané přední nohy. Jenže to mongolským poníkům nestačí. Jsou to praví mustangové východu. S pouty na předních nohou dokážou cválat několik desítek kilometrů. I takto značně omezení v pohybu se dají chytit jen pomocí druhého koně a lasa. Pouta na tři nohy, která používají Mongolové, jsme neměli a za celou cestu mongolským severem se nám je nepodařilo koupit. Pořídil jsem si je až na poušti Gobi. Mongolové pouta neprodají, sami je potřebují.

Zpočátku jsme museli i několikrát denně převazovat celou naši bagáž, než jsme vymysleli, jak ji nejlépe připevnit na malé a zcela nevhodné mongolské jezdecké sedlo, protože nákladní sedla Mongolové také neprodají. Poznali jsme, co je to jet v průtrži mračen, když se koně plaší, i co to je ležet dvě hodiny přes poledne na sluncem rozpálené louce a čekat, až se naši koně napasou. Poznali jsme, kolik je okolo nich práce. Starali jsme se o ně vždy jako o první, ošetřovali je, protože to byli oni, kdo nám umožnil každý den dojet až tam, kam jsme potřebovali. Teprve až jsme se postarali o koně, mohli jsme si postavit stan a udělat něco k jídlu pro sebe. Spát jsme šli až pozdě, abychom mohli koně ještě převázat na čerstvou pastvu, a pak jsme je převazovali ještě jednou, někdy i dvakrát za noc.

Poznali jsme, jaké to je jet týden na koni a nemýt se jen proto, že nebylo kde, nebo prostě jen nebylo kdy. Spát jsme chodili často až po půlnoci a vstávali jsme v šest, nejpozději v sedm hodin ráno.

Celé dny jsme trávili prací a jízdou na koních, nebo někdy ještě hůře, jejich chytáním. Poznali jsme i jaké to je, když se víří prach a fouká vítr, který ho žene jezdcí do očí v takovém množství a takovou rychlostí, že se proti němu nedá jet, protože vůbec nelze otevřít oči.

Museli jsme se naučit uvazovat koně ve stepi k čemukoliv, třeba i jen k trsu trávy. Po dlouhém "suchém" úseku jsme pili vodu z potoka vleče vedle našich koní, hlava vedle hlavy. Nikdo nechtěl na nikoho čekat. Všichni jsme měli obrovskou žízeň. V té chvíli jsem neměl sílu jít fotografovat, i když by to bývala byla úžasná fotka. Pro mne to byl vrchol romantiky a dal jsem přednost tomu si ho pořádně užít. Ten nádherný obraz zrcadlící se na zčeřené vodní hladině mi stejně zůstane v hlavě nadosmrti...

Hledali jsme neznatelné cesty v horách a proplétali se hustou tajgou mezi stromy, kde naši koně klopýtali přes klády. Abychom neztratili jen velmi obtížně rozeznatelnou stezku, museli jsme se, stejně jako kovbojové a stopaři, naučit sledovat stopy koní v kamenitém korytě řeky. Ne na kamenech nebo ve vodě, tak to nejde, ale na místech, kde se mezi kameny občas objevil malý kousek písku či bahna, ve kterém se obtiskla část kopyta koně, který tudy nedávno prošel. Hledali jsme ty otisky jako razítka, potvrzení toho, že ještě stále jdeme správnou cestou. Nacházeli jsme je zřídka, jen každých deset, ale častěji až sto metrů. Jinak jsme směr neznatelné a téměř neexistující pěšiny nebo cestičky museli pouze odhadovat. Nejhorší to bylo tam, kde jsme museli mnohokrát denně brodit horskou meandrující řeku. Znamenalo to přesně najít místa, kde se řeka brodí, protože jinde byla příliš hluboká nebo tam byl moc silný proud, který by mohl koně strhnout.

Na severu jsme projížděli nekonečná zelená údolí i hory se stády polodivokých koní. Projeli jsme krajem nádherných, průzračně čistých jezer. Jeli jsme horami i bažinami, zažili jsme sníh i vedro pouště. Jeli jsme hustými lesy mongolské tajgy i pouští Gobi. Naši koně zvládli všechno. Kamenité cesty, strmé srázy, suché stepy i bažiny, kde zapadali do bahna až po břicho, i poušť, kde se bořili do písečných dun.

V horách nás doprovázeli orlové a dlouhosrstí jaci. Nahoře, u Tuanů, jejich psi a sobi. V údolích zase polodivocí koně a krávy. Na poušti dvouhrbí velbloudi, koně Převalského, endemičtí divocí osli a nekonečná mnohatisícová stáda malých antilop, početnější, než jsou v Africe.

V nížinách a údolích řek jsme umírali horkem a ukryvali se před nemilosrdným vedrem ve stínu nebo se koupali. Hltavě jsme pili chladnou vodu přímo z řeky, kdekoli jsme se k ní dostali. Na horách jsme drkotali zuby zimou a promrzlé ruce si zahřívali pod sedlem o teplá těla našich koní.

Jeli jsme přes nehostinné hory, poušť, písečné duny i přes louky plné mnohobarevných květů. V některých místech mini monokultury květin tvořily nádherné mnohametrové fialové „fleký“. Na kalužích seděly stovky motýlů. Když jsme se k nim blížili, zvedali se v hejnech, kterými jsme potom projížděli. Jinde byla tak vysoká tráva, že sahala našim koním až nad hlavu. Zažili jsme sluncem rozpálený písek pouště Gobi, rudé skály, hluboké kaňony, nekonečné roviny, prachové bouře, prudký déšť i sníh.

Poznali jsme ale také, jak je krásné projíždět divokými horami na vlastních koních, jak jsou krásné chvíle pohody u řeky na prosluněné louce v době, kdy se koně pasou, a my jsme nemohli dělat nic jiného, než se koupat. Byli jsme nazí v pustině nekonečných zelených údolí, daleko od lidí a civilizace. Poznali jsme přátelství člověka s koněm, které na tak dlouhé cestě muselo zákonitě

vzniknout.

Romantika této náročné dlouhé jízdy byla těžce vykoupena pravou poctivou prací každodenního života jezdců, kovbojů Divokého západu. Naše cesta se lišila od cesty Oklahomou, Nevadou, Utahem či Texasem jen tím, že nás neohrožovali indiáni bránící svá práva a území, ale naopak nám „domorodci“, Mongolové, všemožně pomáhali. Bez jejich nepředstavitelně velké ochoty, pohostinnosti a pomoci bychom tohle naše malé - velké dobrodružství jen stěží dotáhli do konce. Bez nich bychom si ho možná ani netroufli začít...

Ujeli jsme na koních 1000 mil, přibližně 1700 kilometrů, za pouhých 35 jezdeckých dní. Celá cesta však trvala dva měsíce. Nejenže jsme poznali, co to byl Divoký západ, ale osud nám dovolil si tuto dobu alespoň částečně prožít. Museli jsme ji prožít se vším všudy. Mnohdy daleko od civilizace, daleko od lidí. Mongolský „Divoký východ“ nás donutil vychutnat si dobu Divokého západu až do dna. Někdy to bylo hodně těžké a trpké, ale i tehdy krásné. Děkujeme osudu za všechno, co nám připravil. Hodně jsme se na této cestě naučili, mnoho jsme poznali a každopádně nás to změnilo. Když prožijete dva měsíce v pustině, odkázáni jen sami na sebe, musí vás to vždy nějak změnit. Změní vás to pozitivně. Začnete si vážit malých věcí. Pochopíte, co v životě je a co není důležité. Máte šanci uvědomit si pravidla života.

Naučil jsem se úctě. Úctě ke všem lidem, kteří jsou třeba nevzdělaní, ale umí mnohé věci, se kterými si my „vzdělaní“ neumíme poradit. Úctě k lidem, kteří sami nemají takřka nic, ale kolemjedoucímu poutníkovi dají to nejlepší, co mají, byť by sami měli hladovět. Vždyť on je na cestě, potřebuje tedy dobré jídlo více než oni. To je přece každému jasné a nejde to jinak, než mu dát to nejlepší, co máme. Moji milí Mongolové, kdybyste jen věděli, kolik bohatých lidí žijících v luxusu by se s nikým nerozdělilo ani o suchou kůrku...

Naučil jsem se také velké pokoře. Pokoře k přírodě, počasí, místním bohům a ke všemu neznámému. Nejvíce jsem se však naučil pokoře k pravidlům a řádům. Všechno v přírodě je má. Přesná, přísná a neměnná. Příroda o nich nikdy s nikým nediskutuje. Pravidla jsou jasně dána. Jsou více než zákon. Kdo se naučí je respektovat a žít s nimi v souladu, tomu příroda dovolí vstoupit a nedá mu zahynout. Vstoupíte-li v pokoře, přijme vás příroda jako svoji součást. Budete-li ji však chtít přemoci, zahubí vás.

Vybrané kapitoly z obsahu knihy:

Jak se mění klukovský sen ve skutečnost
První problémy a nebezpeční vlci
Přepadení
Prckovi jde o život
Dvouhrbí velbloudi
První bouřka na koních
Touha po svobodě
Nekonečné údolí
Klášter na konci světa
Drsná cesta tajgou
Tisíce motýlů, zelené louky a neuvěřitelná hra barev
Tsagaj a hodnota přátelství
Konec světa a obrovští ovádi
Kde neprojde kůň, neprojde ani člověk
První pořádná kovbojská práce
Lov medvěda
Ani drahá mapa nemusí být dobrá
Chuvsgol Nur - mongolský Bajkal
Mizernej den
Napadl sníh, skončily cesty a začaly divoké řeky
Chlap s puškou
Dobří stopaři se platívali zlatem
Hořící obloha a jezero racků
Prosba k mongolským bohům
Na útěku
Na hranici života a smrti
Indiáni východu
Návrat psance, divocí koně a lány protěží
Komančové
Kaňon Yoli Am
Blesk z čistého nebe *aneb Moc a síla bohů*
Hnaní stád
Smrtící vedro pouště
Hory z písku
Cesta nekonečnem
Mongolské Monument Valle

Pro tentokrát se s Vámi loučíme a ještě jednou přejeme krásné Vánoce, spoustu krásných zážitků....
a šťastný nový rok. Nashledanou v roce 2014.

V Brně dne: 2. 12. 2013

Zpracovala: Martina Kužmová

Připravil: Roman Pliska